

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. Omnis plantatio quam non plantavit Pater meus cœlestis,
eradicabitur. Humana consilia eò sæpe pejora, quò meliora.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

vult diligi, hoc est, castè amari: non propterea se amari, quia dat aliquid prater se, sed quia dat se. Qui ergo invocat Deum ut dives fiat, Deum non invocat, hoc enim invocat quod ad se vult venire: quid enim est invocare, nisi vocare in se? In se ergo vocare, hoc dicitur invocare. Nam cum dicitur, Deus da mihi divitias: non vis ut ipse Deus ad te veniat, sed vis ut divitiae veniant ad te. Quod vis ut ad te veniat, hoc invocaret, si autem Deum invocares, ipse ad te veniret, ipse esset divitiae tuae. Nunc autem vis habere arcam plenam & inanam conscientiam, Deus non implet arcam, sed peccus. Quid tibi profunt exteriores divitiae, si interior premit egestas? Ergo isti qui propter secularia commoda, qui propter terrena bona, qui propter vitam praesentem & terrenam felicitatem invocant Deum, non invocant Deum.

Hæc ad verbum S. ille Doctor, ex quibus nò modo patet propositæ veritatis ratio, sed quàm sit damnosum quàm pudendum & alienum à vera religione sic orare Deum. Hoc est scilicet quod Ecclesiasticus primo ipso libri capite tan-
Eccles. 1. tope re præcavebat: Ne sis incredibilis timori Domini, & ne accesseris ad illum duplici corde.

Ne fueris hypocrita in conspectu hominum, & non scandalizeris in labiis tuis. Attende in illis, ne forte cadas, & adducas animæ tuæ in honorationem, & reveles Deus abscon-
I. c. 4. tua. & in medio Synagoga elidat te; quoniam accessisti malignè ad Dominum, & certum plenum est dolo & fallacia. Nec importunum videri debet quod ex sancto Jacobo huciterum revocamus: Appropinquate Deo, & appropinquabit vobis. Emundate manus, peccatores: & purificate corda, duplices animo.

Hanc Ecclesiastes cordis purificationem sic oraturo commendabat: Custodi pedem tuum, ingrediens domum Dei; & appropinqua ut audias. Id est, cave affectum inordinatum, cave ne ex eo Deum ores; audi potius ipsum Deum te admonentem ut hunc prævium deponas affectum; cui admonitioni si parueris, longè plus Deo dabis quàm si multas illi inactas victimas; unde & pergit Sapiens, Multo enim melior est obedientia quàm stultorum victima, qui nesciunt quid faciunt: Nempe nesciunt nec cogitant quantum Deo displiceat sic orari cum affectu inordinato. Videte, vigilate, & orate.
Videri debet in 2. parte, Feria 4. Pentecostes,

Eccles. 4.

Marci 13.

FERIA QUINTA.

AD HÆC CHRISTI DOMINI VERBA CONTRA PHARISÆOS.

Omnis plantatio quam non plantavit Pater meus cælestis, eradicabitur. Matth. 15.

VERITAS PRACTICA.

Humana consilia ed sèpè pejora, quò meliora.

RATIO EST, Quia consilia quarvis ed pejora sunt, quò magis obsunt intento fini. Sed quò meliora sunt, ed sèpè intenti fini magis obsunt.
Ergo ed sèpè pejora sunt quò meliora. Quamobrem in id accuratius invigilandum est.

I. PUNCTUM.

CUM nihil haberent Pharisæi quod verbis Christi opponerent, nec tamen Christo Domino crederent, hoc unum resta-

bat illis murmurare, infrendere, & tanquam se ab eo malè acceptos atque offensos palàm conqueri. Quod cum animadverterent Discipuli Domini, Accedentes, inquit Evangelista, dixerunt ei: scis quia Pharisæi audito verbo hoc, scandalizati sunt. At ille respondens ait: omnis plantatio quam non plantavit Pater meus cælestis, eradicabitur. Sinite illos, cæci sunt & duces cæcorum; cæcus autem si cæco ducatum præferat, ambo in foveam cadunt. Quasi diceret, ne turbemini aut ullo modo moveamini propter facta Pharisæorum, quia deficient, exarescent, aut etiam evellentur, sicut infœcunda plantatio; atque universum illud certi habetote, quod, quidquid non fuerit à Deo vel cum Deo institutum, illud non stabit.

Tr 3

Quæ

Quæ Christi Domini sententia valde moralis est & saluberrimum continet documentum, quo admonemur nihil inconsulto Deo statuendum: nihil quidquam suscipiendum sine Deo, nihil alioquin profuturum, quantumcunque videatur sapienter susceptum; imò quò sapientius illud videbitur, si tantum humanum est consilium nec divinum accesserit, quò inquam illud humanum consilium melius & utilius apparebit, eò sape deterius fiet.

Hoc est quod expressius hodierna veritate proponitur, per humana consilia intelligendo non modò quò quid homines consulunt, sed quod ipsi nobiscum statuimus, nostro tantum naturali & humano consilio instructi, sine peculiari recursum ad Deum & non habita potius ratione ad ejus ordinationem & voluntatem quam ad nostram. Hæc erit plantatio quam non plantavit Pater cœlestis, & quæ eradicabitur, nihil proficiet, imò & nocebit, & tantò forte gravius quantò illud humanum consilium videbatur utilius. Quod quia magis mirum est & periculosum nisi præcaveatur, idcirco diligentius expendendum.

Ratio autem quæ id demonstrat hæc est inter alias, quod tunc censeretur debet consilium inutile aut etiam perniciosum, quod adeo non proficit ad finem negotij cuius causa suscipitur, ut ei noceat & contraveniat. Nonne hoc est ipso naturæ notum lumine, necnon ipso naturali sensu perceptum? Quorsum enim deliberamus & consilia nobiscum vel cum aliis simul inimus de negotiis, nisi ad ea facilius ad suam finem & exitum perducenda? Quænam autem meliora vel pejora consilia dicimus nisi quæ facilius eò ducunt, aut inde deducunt quò spectamus? Quænam prudentior, mediorem electioni nisi quæ directius ad propositum finem ducit? Nonne vel hoc ipso divina commendatur sapientia quod

Sap. 8.

Prov. 14.

Deut. 32.

attingat à fine usque ad finem fortiter, & disponat omnia suaviter, id est, convenientibus sibi proposito fini mediis. Atque hinc Sapiens: Sapientia callidi est intelligere viam suam: & imprudentia stultorum errans. GENS absque consilio est & sine prudentia, utinam sperent & intelligerent ac novissima providerent. Nempe inconsulti sunt qui sibi finem suum non proponunt.

II. PUNCTUM.

SED humana consilia quo utiliora videntur, eò sape magis obsunt fini seu negotio quod suscipimus quam illi profunt.

Primo quidem quando hoc unum esset quod

humana sunt tantum consilia quibus divina non accesserunt, neque ut accederent illam implorata nonne sufficeret provocandam illam desertionem Dei quam ipse per Prophetam minatur: *Va 14. 30.* filij desertores, dicit Dominus, ut faceretis consilium & non ex me, & ordiremini telam & non per spiritum meum, ut adderetis peccatum super peccatum, qui ambulatis ut descendatis in Aegyptum, ET OS MEVM NON INTERROGASTIS: sperantes auxilium in fortitudine Pharaonis, & habentes fiduciam in umbra Aegypti. Et erit vobis fortitudo Pharaonis in confusionem, & fiducia umbra Aegypti in ignominiam, Quæ omnia tara verè nobis singulatim applicari possunt, quam certum est de nobis singulis singularem esse Dei providentiam, si eam vellemus attendere.

Deinde verò quò utiliora videntur illa consilia, major in eis fiducia ponitur, tantumque solent homines in humana industria & solertia ponere ut quò major est industria & solertia, eo plus in ea ponant. Nonne id est naturale & humanum? At scito id esse valde perniciosum quia inde magis etiam à Deo retrahimur, aut certè minus in eò fidimus. Quod ita quidem illi displicet ut propterea se negotio ipse opponat & rem disturber, quod his apè Propheta concepit & expressit verbis: *Dominus miscuit in medio ejus 4. 19.* spiritum vertiginis: & errare fecerunt Aegyptum in omni opere suo, sicut errat ebrius & vomens. Lege caput integrum Prophetæ quod pene totum est de hoc argumento, & caput trigessimum primum ubi hæc præcipue perpensa sunt verba: *Aegyptus homo, & non Deus: & equi eorum caro 1er. 2.* & non spiritus: & Dominus inclinabit manum suam, & corruet auxiliator, & cadet cui præstatur auxilium, simulque omnes consumentur. Cui coherenter Jeremias, *quoniam obtulit Dominus confidentiam tuam, & nihil habebis prosperum in ea.*

Denique, quantumcunque sint illa consilia nobis ad negotium temporale ac humanum finem utilia, quoniam est illa utilitas si æterno nocet negotio & illi obstat supernaturali fini ad quem omnia dirigenda essent negotia *Quid enim proficit Luc. 9.* homo si lucratur uni versum mundum, se autem ipsum perdat, & detrimentum sui faciat? Sæpe autem hoc accidit ut quò utiliora sunt illa humana consilia ad finem temporalem, deteriora sint ad supernaturalem. Nam cum finis temporalis vix sit alius quam vel honoris vel commodorum aut voluptatis argumentum; quid hæc ad vitam æternam? Imò quantum ab incommutabili & vc-

Et vero bono hæc caduca deducant, quis non videt, quis non deplorat nisi cæcus & perditus? *Propterea dilata vit infernus animam suam, & aperuit os suum absque nullo termino: & descendit fortes ejus, & populus ejus, & sublimes glorioſique ejus ad eum.* Nonne & propterea Prudentia carnis mors est? Et Sapiencia carnis inimica est Deo? Legi enim Dei non est subjecta, nec enim potest. Sic stultam fecit Deus Sapienciam hujus mundi.

III. PUNCTUM.

HUMANA ergo consilia eò sape pejora quò meliora: Quia cum merè humana sint, humanà tantum ducuntur sapientia quæ divinæ sic est opposita, ut, quod stultum est Dei, sapientius sit hominibus: & quod infirmum est Dei, fortius sit hominibus: Unde quid sequitur nisi quod videbatur melius coram hominibus, fiat coram Deo oppositum, sicut quod erat apud Deum sapientius, factum apud homines stultius? Dominus dissipat consilia gentium, reprobat autem cogitationes populorum, & reprobat consilia Principum: consilium autem Domini in æternum manet. Jam verò quid boni speres Deo non adjuvante? Aut quid mali non timeas contradicente Deo?

Nihil agas, inquit Deus, nisi in consulto, & omnia tibi foeliciter fissent. Tu verò contra; etiam te non consulto, foeliciter cedent. Itane auderes loqui? Et nonne apud Deum operà magis audiuntur quam verba? Non credis Sapienci, vel potius ipsi Deo sic per Sapienciam imperanti; Habe fiduciam in Domino, ex toto corde tuo, & ne innita: sapientia tua. In omnibus viis tuis cogita illum, & ipse diriget gressus tuos. Et ne sis sapiens apud te ipsum. Quod & Apostolus repetit: Nolite prudentes esse apud vosmetipsos. Neque ad hanc propriam cavendam prudentiam, sufficit consulere homines, nisi etiam ipse consulatur & invocetur Deus. Unde aperit Sapiens, postquam dixit inter consultores eum

esse præferendum qui sanctitate præstat, addit & post illum etiam consultum, tum præcipuè Deum esse consulendum. Cum viro, inquit, sancto assiduus esto, quemadmodum cognoveris observantem timorem Dei; cor boni consilii statuo tecum, non est enim tibi aliud pluris illo. Anima viri sancti evanescit al quando vera quam septem circumspectores sedentes in excelsis ad speculandum, Et in his omnibus deprecare Altissimum ut dirigat in veritate viam tuam.

Denique, ut magis appareat differentia plantationis plantarum à Domino & non plantarum, seu animæ confidentis in Deo vel in homine, audi ipsum loquentem Dominum: Hæc dicit Dominus: maledictus homo qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, & à Domino recedit cor ejus. Erit enim quasi myrica in deserto, & non videbit cum veneris bonum: sed habitabis in siccitate in deserto in terra saluginis, & inhabitabili. Benedictus vir qui confidit in Domino, & erit Dominus fiducia ejus. Et erit quasi lignum quod transplantatur super aquas, quod ad humorem mittit radices suas, & non timebit cum venerit aestus. Et erit folium ejus viride, & in tempore siccitatis non erit sollicitum, nec aliquando desinet facere fructum.

Videsne differentiam utriusque confidentiæ? Poteratne magis innotescere quam ex facta comparatione tantæ benedictionis & maledictionis oppositæ? Quis tam parùm sui amans qui cum possit à Deo benedici benedictione præcipua, malit maledici maledictione pessima? Sic proinde sapienter juniorem monebat senior Tobias: Omni tempore benedic Deum: & pete ab eo, ut vias tuas dirigat, & omnia consilia tua in ipso permaneant. Quem in usum apti occurrerunt multi Psalmorum versiculi: Domine deduc me in justitiam tuam: propter inimicos meos dirige in conspectu tuo viam meam. **NOTA** fac mihi viam in qua ambulem, &c.

Vide in hac parte, Quæ tres primæ habentur de statibus, circa finem totius partis.

FERIA